

Sygn. akt V KO 10/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

w sprawie oskarżonego **N. R.**

oskarżonego o czyny z art. 231 § 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2016 r.

wniosku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt II K [...]

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt II K [...] wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy dotyczącej oskarżonego N. R., oskarżonego o czyny z art. 231 § 2 k.k. i inne - w trybie art. 37 k.p.k. – do merytorycznego rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wniosku podniesiono, iż oskarżony N. R. był wieloletnim funkcjonariuszem policji w R. oraz radnym. Z racji wykonywanego zawodu oraz pełnionej funkcji wielokrotnie spotykał się z sędziami wnioskującego Sądu, a także z sędzią sprawozdawcą. Nadto prezes Sądu Rejonowego w R. zna oskarżonego z kontaktów towarzyskich i zawodowych, co było bezpośrednią przyczyną wyłączenia go od rozpoznania przedmiotowej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego oraz przytoczona na jego poparcie argumentacja nie zasługują na uwzględnienie.

Wskazać należy, że art. 37 k.p.k., na który powołano się we wniosku, ma charakter wyjątku od zasady, że sprawę rozpoznaje właściwy miejscowo sąd. Oznacza to, że odstępstwo od tej reguły może nastąpić wyjątkowo i tylko warunkowo, gdy ziszczą się nadzwyczajne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie co do zasady jednolicie przyjmuje się, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu mogą uzasadniać powody związane z ujemnym wpływem na swobodę orzekania lub które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (zob. *postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2001 r., sygn. IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58; z dnia 13 lipca 1995 r., sygn. III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68*). Dobro wymiaru sprawiedliwości może także uzasadniać uruchomienie trybu określonego w art. 37 k.p.k. wtedy, gdy „w następstwie konkretnych okoliczności może powstać w społecznym odbiorze przekonanie (nawet błędne), że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana” (zob. *postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 11/07, z dnia 19 grudnia 2007 r., IV KO 116/07, z dnia 10 listopada 2010 r., IV KO 118/10*).

Weryfikacja zawartych we wniosku powodów Sądu Rejonowego w R. nie przekonuje, aby w przedmiotowej sprawie ziszczyły się warunki nakazujące i uzasadniające skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k. Sam fakt, iż przedmiotowe postępowanie jest skierowane przeciwko byłemu funkcjonariuszowi policji i radnemu, nie stanowi wystarczającej podstawy przekazania jego sprawy innemu równorzędnemu sądowi. To zaś, że prezes Sądu Rejonowego w R. zna oskarżonego i utrzymywał z nim kontakty towarzyskie, zostało ocenione w postępowaniu o wyłączenie od rozpoznania sprawy Sędziego B. S. (k. 347). Okoliczność ta, nie może natomiast skutecznie rzutować na ocenę argumentów podniesionych w rozpoznawanym wniosku w odniesieniu do Sędziego M. D.. W tym miejscu - bez konieczności powtórnego przytaczania - w całej rozciągłości zgodzić należy się z argumentami Sądu Rejonowego w R. podniesionymi w postanowieniu

z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. akt II K [...] o nie uwzględnieniu wniosku o wyłączenie od rozpoznania przedmiotowej sprawy Sędziego M. D. (k. 361).

Podzielić należy pogląd, zgodnie z którym autorytet i powaga wymiaru sprawiedliwości wymagają, aby sądy nie ulegały presji stron procesowych i opinii publicznej, ani nie popadały w zwątpienie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego postępowania. Racjonalna nieustępliwość w tym względzie sprzyja kształtowaniu się pozytywnego wizerunku organów trzeciej władzy, minimalizując tym samym wątpliwości, co do obiektywizmu i niezawisłości w rozpoznawaniu przyszłych spraw, ograniczając tendencję do nadużywania stosowania właściwości delegacyjnej w związku z inicjatywami sądów na tle wątpliwości co do respektowania gwarancji sprawiedliwego procesu (zob. *postanowienie SN z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11, Lex nr 1044040*).

Wnioskujący Sąd nie przedstawił i nie uzasadnił racjonalnych powodów, które mogłyby stać się podstawą uwzględnienia wniosku o przekazanie przedmiotowej sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.